

Kázání Bystřička, Růžďka 25.5.2025 **Vzhůru k nebeskému kúru** (vstup 715)

Introit: **Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojd'te k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojd'te, kupujte a jezte, pojd'te a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem! Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyšte a budete živi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná.** “ (izajáš 55, 1-3)

Píseň 564

Modlitba

Čtení: Izajáš 40, 18-31

Píseň 394

Text kázání: Pán Ježíš praví: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“ (Jan 12, 32)

Milí přátelé, bratři a sestry,

ve čtvrtek si budeme připomínat nanebevstoupení Pána Ježíše. U této příležitosti se můžeme setkat v 17:30 na kopci u křížku. Kdo chce, může tam jít pěšky, a kdo bude potřebovat odvést, tak zhruba v 17:15 od fary by odjížděla auta.

Četli jsme, že Pán Ježíš řekl: „**A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.**“ Pán Ježíš je nyní v Nebesích, sedí po pravici Boha Otce všemohoucího, tak to vyznáváme a taková je skutečnost. Pán je v Nebesích, my na zemi, ale přesto, s důvěrou k Bohu jsme zpívali, **táhni nás vzhůru, k andělskému kúru.** Pán Ježíš má moc nás přitahovat vzhůru k sobě. Je to tak? Prožíváš ve své víře to táhnutí vzhůru? Blíže k Nebeskému království? Anebo se cítíš Bohu tak vzdálený?

Máš srdce naplněné plesáním a radostí z Ducha svatého, anebo tě tvé srdce, starosti, bolesti a trápení táhnou směrem dolů? Připadáš si **zemdlený, unavený, bezmocný?** Anebo se s lehkostí **vznášíš jako orlové?** Když budeme k sobě, bratři a sestry, upřímní, tak si jistě musíme přiznat, že je to někdy těžký zápas. Mnohdy na nás doléhá únava. A jsou chvíle, a někdy možná i delší období, že si připadáme jak vyprahlá krajina bez života. Je to tak? Je celkem přirozené, že naše tělo podléhá únavě. A je samozřejmé, že s věkem přibývají i různé bolesti a nemoci. Ovšem ještě větším problémem se může jevit stav naší duše. Tělesné nemoci nám zasahují i do naší psychiky. Neklidná mysl vyvolává otázky, jestli budeme ještě zdraví, zápasíme se strachem, jestli třeba už brzy neumřeme. A kolik nám zde ještě zbývá času? A máme se ještě vůbec z čeho radovat a pro co žít? I tohle mohou být zápasy a otázky naší duše. Duše bývá mnohdy neklidná, anebo i sevřena úzkostí natolik, že není vidět světlo naděje, člověk ztrácí sílu a Bůh se zdá být velmi vzdálen.

Milí přátelé, Bůh ale ví o všem, co prožíváme. Vždyť Pán Ježíš na svém těle i duši zakusil bolesti, úzkosti i velké utrpení. On ví, že na tomto světě to my lidé nemáme jednoduché. Ale právě proto nás k sobě zve. Proto nás vyzývá, abychom pohlédli a vyšli vzhůru! **Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojd'te k vodám, i ten, kdo peníze nemá... Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyšte a budete živi!** Jestliže se cítíš jako vyprahlá krajina, Pán tě zve vzhůru k vodám živým! On tě chce občerstvit a ty u Něj můžeš nabrat nových sil. Ale víte, co je dobrá zpráva? Že nemusíme šplhat nikde do žádného velkého kopce! Ten povel vzhůru není nutnou výzvou jít ke křížku na kopec, nebo na Sion, nebo na nejvyšší horu světa. Vzhůru ale může obrazně jít i ten, který už nemůže na nohy. Který už nemá sílu. A někdy stačí jen zraky pozvednout vzhůru. K nebesům, k vrcholům hor. Anebo jen tak pozvednout svůj zrak i své srdce. Ztišit se. **Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyšte a budete živi!** Tolik lidských slov kolem sebe slyšíme, tolik ubíjejících zpráv. Zahlcujeme svou duši vším možným, ale pouze živé Boží slovo ti dá sílu a upokojí tvou duši. Velmi záleží na tom, čemu nasloucháme a na co se díváme. Ženy, které šly pomazat Ježíšovo tělo, zaměstnávaly svou mysl otázkou, kdo odvalí kámen od hrobu? Jak vyřešit ten problém? Ale když pohlédly vzhůru, zjistili, že je všechno jinak. Že Pán byl vzkříšen. Vzhůru pohlédl např. také Ježíš, když se modlil za vzkříšení Lazara. A žalmista zase **pozvedá své oči k horám s otázkou. Odkud mi přijde pomoc? A odpověď? Pomoc mi přichází od Hospodina.** A prorok Izajáš vyzývá i nás: „**K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno?**“ **Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem; má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna.** Když se díváme do země, moc toho nevidíme. Vidíme prach, špínu, kameny, bláto. Když se díváme do svých starostí a problémů, je to kolikrát podobné. Když ale pohlédneme vzhůru, vidíme světlo, vidíme cíl, vidíme krásu nebe, vidíme třeba krásnou krajinu. Je tedy velmi důležité, na co hledíme. Ovlivňuje to i naši duši. Jestli jsme zahleděni sami do sebe, nebo do svých problémů, jestliže nevidíme východisko, užívá nás to. Někdy si můžeme připadat jako v bludišti, z kterého není cesta ven. A přitom kdybychom měli nadhled, podívali se na svou situaci z jiného

pohledu, a zvláště z té Boží perspektivy, viděli bychom všechno jinak. Naše duše by pak zaplesala. A víte, co je nejlepší? Že nám Bůh tento pohled připravil!

Pán Ježíš říká: „**A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnou všechny k sobě.**“ Jak nás tedy může přitáhnout k sobě? Funguje to tak, že tady jsem, Pane, a tahej? Anebo proto něco musím udělat? U proroka Ozeáš 11,4 čteme: **Provázky lidskými jsem je táhl, provazy milování, byl jsem jako ti, kdo jim nadlehčují jho, když jsem se k němu nakláněl a krmil je.** Jak vypadají tyto provázky milování? Jsou neviditelné, a přece skutečné. A jak jsou na nás napojeny? Jako na loutky? Anebo si nás Pán přivázal pod krkem? To by se nám jistě nelíbilo. Tyto provázky nejsou řetězy, které by nás táhly proti naší vůli. Nejsou to provazy otroctví hříchu. Ty člověka poutají a táhnou k zemi, do propasti. A nejsou to ani provazy nějakého osudu. Nejsme jako bezmocní psi taženi na vodítku proti naší vůli. **Ty provázky Boží lásky jsou zcela jiné. Nikoho nenutí, ani netlačí. Ale člověk se jich musí přichytit, aby byl pozvednut.** Je to, jako když uvíznete v horách v nějaké strži. Zavoláte si pomoc a přiletí vrtulník. A spustí k vám provazy. Vy se přichytíte a jste vytaženi vzhůru do bezpečí. Provázky milování Bůh k nám vztahuje. Zvláště ale tehdy když k Němu voláme, když se s důvěrou k Němu obracíme v modlitbě. A pak je tam ještě jedna naše aktivita. A to je to, že se jich přichytíme, abychom mohli být taženi vzhůru. Anebo si představte lanovku. Abyste mohli být vytaženi nahoru na vrchol, musíte nasednout, nebo vstoupit do kabiny té lanovky. Ty provazy té lanovky tam jsou stále. Kabiny jezdí stále nahoru, ale pokud budu na to pouze koukat zespod a sám nenasednu, tak nebudu tažen vzhůru. A nevidím tu krásu pod sebou. Takto podobně je to s provazy Pána Ježíše, kterými nás chce táhnout vzhůru.

Milí přátelé, všichni zde na zemi zakoušíme různé zápasy. Prožíváme všelijaké těžkosti. A někdy snadno podlehneme pochybnostem, jestli Bůh na nás nezapomněl. Můžeme si připadat nehodni, snadno můžeme podlehnout pocitu, že Bůh je nám vzdálen pro naše viny, pro naše selhání. A můžeme se dostat do stavu, který popisuje prorok Izajáš: **Proč říkáš, Jáko, proč, Izraeli, mluvíš takto: „Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo?“** Je tomu ale tak? Přehlíží Bůh tvou nebo mou cestu? Písmo nám říká, že **Bůh nikomu nestraní!** Tak jak to, že vidíme, že někomu Bůh žehná, že se mu daří a že je tak požehnaný? Někdy to může být iluze. Myslíme si, že tomu druhému je Bůh tak nablízku, a přitom vůbec nevíme, jaké prožívá těžkosti. Na druhou stranu někdy vidíme kolem sebe, to co Izajáš popisuje dál. **Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají.** A myslím, že se to netýká jen těch mladíků, ale někdy i nás. Býváme unaveni. A když jsme unaveni, vidíme mnohé v černých barvách. A možná v té chvíli vidíme i to, že Bůh nejedná, že je daleko. Že On je možná taky unaven. Ale co jsme četli? **Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze.** Bůh, bratři a sestry, zůstává stejný včera, dnes i na věky! On je stále plný sil. A má sil na rozdávání. A dává každému, kdo k Němu přijde a kdo si řekne. Četli jsme dál to úžasné zaslíbení, že **On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.** Dává a rád by dal každému. Ovšem dává pouze tomu, kdo k Němu přichází. Jen ti, kdo **skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.** Jen ti, kteří přichází v modlitbě k Pánu Ježíši, mohou pokračovat dál s novou silou a v novém požehnání. A právě v modlitbě, ve chvále a uctívání Pána, v hledání Boží tváře, lze nalézat ty neviditelné provázky milování. Provazy, kterými tě Pán chce táhnout vzhůru. Z bryndy, z hříchu, z otroctví, z viny, ale i z úzkostí, z depresí. Z únavy i zemdlenosti. A jestli potřebuješ být takto vytažen vzhůru, pak věz, že nemusí stačit krátká modlitba. Chce to udělat si více času. A být skutečně jenom s Bohem. Mě to někdy trvá hodně dlouho se naladit na ty Boží frekvence. Někdy i několik dní k Bohu volám, že vnímám, že mé srdce je nějaké rozhozené, nemá klidu a cítí se tak daleko od Boha. A prosím, aby mě pozvedl. Někdy když v horách voláte, tak ta záchrana také nepřijde hned. Ale o to je pak sladší, když se tak stane. A tak vás vyzývám, udělejte si více času na Pána Ježíše. Abyste mohli najít tu záchytná lana. On je k vám vztahuje, ale je potřeba je zahlédnout a přichytit se jich. Vzhůru tedy k Bohu, neboť On pozvedá ty, kteří k Němu neustále volají. Amen. Modlitba píseň 702

Slovo poslání: Koloským 2, 6-7

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 706